

неже сме на сцената, а това го изисква тази пиеса на живота. И тия, които сж публика, по сщия начинъ, сж различно костюмирани и често мѣнятъ костюмитѣ си. Нашитѣ костюми съотвѣтствуватъ на това, което е написано върху тѣхъ. Единъ день, когато излѣземъ вѣнъ отъ театъра, дѣто нѣщата не сж написани, ние ще се явимъ въ истинската си форма, която не се мѣни. Тогава ще се яви Божественото. И тѣй, човѣшкото трѣбва да се снемѣ, да се види онова великото, Божественото. Виждашъ нѣкой човѣкъ навѣсенъ, сърдитъ, недоволенъ е нѣщо. Нѣкому устата се изкривила, една изкривена усмивка се носи по лицето му; нѣкому очитѣ се изкривили; нѣкому ушитѣ разхвърлени на една, или на друга страна. И слѣдъ всичкото това казватъ: красивъ човѣкъ е този! Не, ушитѣ трѣбва да бждатъ на мѣстото си — Мѣдрость трѣбва да има у човѣка. Носѣтъ трѣбва да бжде правъ, на мѣстото си да е — трѣбва да мирише човѣкъ само хубавитѣ работи. Човѣкъ не трѣбва да мяза на орела. Защо ноктитѣ на краката въ орела сж закривени? Защото яде мърша. Той хемъ съ краката си, хемъ съ клюна си я разкъсва. Като забие клюна и нектитѣ си, нищо не остава отъ жертвата. Не, правъ носъ ще имашъ. Какъвъ е клюнътъ на гълъба, завъртѣнъ ли е? — Правъ клюнъ, правъ носъ трѣбга да имашъ, а не завъртѣнъ надолу. Закривениятъ надолу клюнъ или носъ означава песимизъмъ. Очитѣ ви, които изразяватъ Истината, трѣбва да бждатъ отворени, всѣки да познае, че сте човѣкъ на когото може да се разчита. Като срещнешъ човѣка, да знаешъ, че той ти е братъ. Всѣки за себе си трѣбва да каже: харесвамъ очи-